

IJsprinses

Van Camilla Läckberg verscheen eveneens bij uitgeverij Anthos

Predikant

Steenhouwer

Zusje

Oorlogskind

Zeemeermin

Sneeuwstorm en amandelgeur

Vuurtorenwachter

Engeleneiland

Camilla Läckberg

IJsprinses

Vertaald uit het Zweeds door
Elina van der Heijden en
Wiveca Jongeneel

Anthos|Amsterdam

Eerste druk 2006
Zevenentwintigste druk 2012

ISBN 978 90 414 2097 8

© 2004 Camilla Läckberg

Published by agreement with Bengt Nordin Agency, Sweden
© 2006 Nederlandse vertaling Ambo|Anthos *uitgevers*, Amsterdam,
Elina van der Heijden en Wiveca Jongeneel, via het
Scandinavisch Vertaal- en Informatiebureau Nederland
Oorspronkelijke titel *Isprinsessan*
Oorspronkelijke uitgever Forum
Omslagontwerp Roald Triebels, Amsterdam
Omslagillustratie Hollandse Hoogte/Millennium Images Ltd

Verspreiding voor België:
Veen Bosch & Keuning uitgevers n.v., Antwerpen

Voor Wille

I

Het huis was leeg en verlaten. De kou drong door tot in alle hoeken en gaten. In de badkuip had zich een dun vlies ijs gevormd. Zij had een blauwige tint gekregen.

Zoals ze daar lag, vond hij haar net een prinses. Een ijsprinses.

De vloer waarop hij zat was ijskoud, maar de kou deerde hem niet. Hij stak zijn hand uit en raakte haar aan.

Het bloed op haar polsen was al lang geleden gestold.

Zijn liefde voor haar was nog nooit zo sterk geweest. Hij streelde haar arm, alsof hij de ziel streelde die het lichaam nu had verlaten.

Hij draaide zich niet om toen hij wegging. Het was geen vaarwel, maar een tot ziens.

Eilert Berg was geen gelukkig man. Zijn ademhaling ging stroef en kwam als witte pufjes uit zijn mond. Toch beschouwde hij zijn gezondheid niet als zijn grootste probleem.

Svea was in haar jeugd zo mooi geweest dat hij nauwelijks had kunnen wachten tot de huwelijksnacht. Ze had zachtmoedig, vriendelijk en wat verlegen geleden. Haar ware aard was echter na een veel te korte tijd van jeugdige passie aan het licht gekomen. Met gedecideerde hand had ze hem bijna vijftig jaar onder de duim gehouden. Maar Eilert had een geheim. In de herfst van zijn leven zag hij voor het eerst een mogelijkheid tot een beetje vrijheid en die zou hij zich niet laten ontnemen.

Hij had zijn hele leven hard gewerkt in de visserij en de inkomsten waren precies voldoende geweest om Svea en de kinderen te onderhouden. Na zijn pensionering moesten ze rondkomen van zijn karige pensioen. Zonder geld was het niet mogelijk om ergens anders opnieuw te beginnen, in zijn eentje. Maar die mogelijkheid was nu als een geschenk uit de hemel komen vallen en het was bovendien belachelijk eenvoudig. Als mensen schaamteloos veel geld wilden betalen voor een paar uurtjes werken per week, dan was dat hun probleem. Hem hoorde je niet klagen. De biljetten in het houten kistje achter de compostbak waren al binnen een jaar gegroeid tot een imposante stapel en weldra zou hij genoeg hebben om naar warmere streken te kunnen gaan.

Op de laatste steile helling stond hij even stil om op adem te komen en hij masseerde zijn pijnlijke handen. Spanje, of misschien Grieken-

land, zou de kou ontdooien die als het ware van binnenuit kwam. Eilert ging ervan uit dat hij nog minstens tien jaar had voordat hij de pijp uit ging, en van die tijd wilde hij zoveel mogelijk genieten. Geen haar op zijn hoofd die eraan dacht om die samen met dat krengh thuis door te brengen.

De dagelijkse wandeling in de vroege ochtend was het enige rustige moment van de dag en gaf hem bovendien wat broodnodige beweging. Hij volgde altijd dezelfde route en de mensen die zijn gewoonten kenden, kwamen vaak een praatje met hem maken. Hij vond het met name leuk om met het mooie juffertje te praten dat op de heuvel bij de Håkebackenschool woonde. Ze was er alleen in het weekend en kwam altijd in haar eentje, maar ze nam vaak even de tijd om wat te kletsen. Ze was ook geïnteresseerd in het Fjällbacka van vroeger, juffrouw Alexandra, en dat was een onderwerp waar Eilert het graag over had. Mooi om te zien was ze ook. Van dat soort dingen had hij nog steeds verstand, al was hij oud. Er werd weliswaar over haar geroddeld, maar als je naar oudewijvengeklets ging luisteren, had je binnen de kortste keren nergens anders meer tijd voor.

Ongeveer een jaar geleden had ze gevraagd of hij wat klusjes voor haar wilde doen als hij op vrijdagochtend toch langskwam. Het huis was oud en de cv-ketel en de waterleidingen waren onbetrouwbaar. Ze kwam in het weekend niet graag in een koud huis. Hij zou een sleutel krijgen, dus hij kon zo naar binnen gaan om te kijken of alles in orde was. Er waren in de buurt een paar inbraken geweest, dus hij moest de ramen en de deuren ook controleren.

De taak was niet erg belastend en één keer per maand lag er een envelop met zijn naam erop in haar brievenbus, met een in zijn ogen vorstelijke som geld. Bovendien vond hij het prettig dat hij iets nuttigs kon doen. Het is moeilijk om niets te doen te hebben als je je hele leven hebt gewerkt.

Het hek hing scheef en protesteerde toen hij het openduwde. Er was geen sneeuw geruimd en hij overwoog om een van de jongens te vragen haar daarbij te helpen. Dat was geen vrouwenwerk.

Onhandig pakte hij de sleutel, maar hij keek wel uit dat hij die niet in de diepe sneeuw liet vallen. Als hij moest hurken, zou hij niet meer overeind komen. Het trapje naar de voordeur was glibberig van het ijs,

dus hield hij zich goed vast aan de leuning. Eilert wilde net de sleutel in het slot steken toen hij zag dat de deur op een kier stond. Onthutst deed hij die verder open en stapte de hal in.

‘Hallo! Is daar iemand?’

Misschien was ze vandaag eerder thuisgekomen? Er kwam geen antwoord. Hij zag de adem die uit zijn mond kwam en werd zich ervan bewust dat het binnen ijskoud was. Opeens wist hij niet meer wat hij moest doen. Hier was iets goed mis en hij kon zich niet voorstellen dat het alleen om een kapotte cv-ketel ging.

Hij liep door de kamers. Alles leek onaangeroerd. Het huis was net zo keurig als anders. De videorecorder en de tv stonden op hun plek. Nadat hij beneden overal was geweest, ging Eilert naar de bovenverdieping. De trap was steil en hij moest zich stevig vasthouden aan de leuning. Toen hij boven was, ging hij eerst naar de slaapkamer. Die was vrouwelijk maar met zorg ingericht en even netjes als de rest van het huis. Het bed was opgemaakt en aan het voeteneind stond een weekendtas. Die leek ze nog niet te hebben uitgepakt. Hij voelde zich opeens een beetje stom. Misschien was ze wat eerder thuisgekomen, had ontdekt dat de cv-ketel het niet deed en was op zoek gegaan naar iemand die hem kon maken. Toch geloofde hij die verklaring zelf niet. Er was iets mis. Hij voelde het aan zijn gewrichten, net zoals hij soms een opzettende storm voelde aankomen. Voorzichtig liep hij verder. De volgende ruimte was een grote zolderkamer met een schuin dak en houten balken. Aan weerszijden van een open haard stonden twee banken tegenover elkaar. Er lagen een paar kranten op de salontafel, maar verder stond alles op zijn plek. Hij liep weer naar beneden. Daar zag het er ook uit zoals het hoorde. De keuken en de woonkamer waren net als anders. De enige ruimte die nog over was, was de badkamer. Iets deed hem aarzelen voordat hij de deur opendeed. Nog steeds was alles stil en rustig. Hij wachtte even, realiseerde zich toen dat hij zich lichtelijk idioot gedroeg en deed gedecideerd de deur open.

Nog geen tel later holde hij zo snel als hij op zijn leeftijd kon naar de voordeur. Op het allerlaatste moment herinnerde hij zich dat de trap glad was en hij greep de leuning beet zodat hij niet voorover naar beneden duikelde. Hij baggerde door de sneeuw op het tuinpad en vloekte toen het hek niet meewerkte. Eenmaal op het trottoir aangekomen,

bleef hij hulpeloos staan. Iets verderop zag hij iemand die in rap tempo kwam aanlopen. Algauw herkende hij Tores dochter, Erica. Hij riep naar haar dat ze moest blijven staan.

Ze was moe. Dood- en doodmoe. Erica Falck zette de computer uit en liep naar de keuken om nog een kopje koffie in te schenken. Ze voelde zich van alle kanten onder druk gezet. De uitgever wilde in augustus een eerste concept van het boek hebben en ze was nog maar amper begonnen. Het boek over Selma Lagerlöf, haar vijfde biografie over een Zweedse schrijfster, zou haar beste moeten worden, maar ze had totaal geen zin in schrijven. Ruim een maand geleden waren haar ouders gestorven, en het verdriet was nog even vers als toen ze het bericht net had gehoord. Het leeghalen van haar ouderlijk huis ging ook niet zo snel als ze had gehoopt. Alles bracht herinneringen boven. Elke doos die ze inpakte kostte haar uren, omdat ze bij elk ding werd overspoeld door beelden van een leven dat soms heel dichtbij voelde en soms heel, heel ver weg. Het inpakken moest echter maar zolang duren als nodig was. Haar appartement in Stockholm was voorlopig onderverhuurd en ze vond dat ze net zo goed in haar ouderlijk huis in Fjällbacka kon zitten schrijven. Het huis lag iets buiten het centrum, in Sälvik, een rustige, stille omgeving.

Erica ging op de veranda zitten en keek uit over de scherenkust. Het uitzicht was altijd even adembenemend. Elk jaargetijde bracht een nieuw spectaculair vergezicht. Vandaag wierp een verblindende zon glinsteringen van licht op het ijs, dat in een dikke laag op het water lag. Haar vader zou genoten hebben van een dag als vandaag.

Ze kreeg een brok in haar keel en de atmosfeer in huis maakte dat het ademen haar opeens zwaar viel. Ze besloot een eindje te gaan wandelen. De thermometer gaf aan dat het min vijftien was, dus trok ze verschillende lagen kleren aan. Toch had ze het koud toen ze naar buiten stapte, maar ze was nog maar even op weg of ze kreeg het weer warm door haar hoge tempo.

Buiten was het bevrijdend stil. Niemand anders was op pad. Het enige geluid dat ze hoorde was haar eigen ademhaling. Het contrast met de zomermaanden was groot. Dan bruiste het hier van het leven. Erica kwam 's zomers liever niet in Fjällbacka. Hoewel ze wist dat het

dorp alleen dankzij het toerisme kon overleven, kon ze het gevoel niet van zich afzetten dat ze elke zomer werden overvallen door een enorme zwerm sprinkhanen. Een veelkoppig monster dat in de loop van de jaren langzaam het oude vissersdorp opslokte door alle huizen in de buurt van het water op te kopen, en het negen maanden van het jaar als een spookstad achterliet.

De visserij was honderden jaren lang de belangrijkste bron van inkomsten geweest in Fjällbacka. Door de schrale omgeving en de voortdurende strijd om te overleven, waarbij alles ervan afhing of er haring was, waren de mensen nors en sterk geworden. Maar Fjällbacka was pittoresk gebleven en trok toeristen met een dikke portemonnee aan, terwijl de visserij haar betekenis als inkomstenbron verloor. Sinds die tijd leken de nekken van de bewoners elk jaar krommer te worden. De jongeren trokken weg en de ouderen droomden over vervlogen tijden. Zijzelf was een van de velen die ervoor hadden gekozen weg te gaan.

Ze ging nog wat harder lopen en sloeg linksaf bij de weg naar de Håkebackenschool. Terwijl Erica de heuvel opliep, hoorde ze Eilert Berg iets schreeuwen wat ze niet verstond. Zwaaiend met zijn armen kwam hij haar tegemoet.

‘Ze is dood.’ Eilert ademde hortend en stotend en er kwam een akeelig piepend geluid uit zijn borst.

‘Rustig maar, Eilert, wat is er gebeurd?’

‘Ze ligt daar! Dood.’ Hij wees naar het grote, lichtblauwe houten huis op de top van de heuvel.

Het duurde even voordat Erica beseftte wat hij zei, maar toen de woorden eenmaal tot haar doordrongen, duwde ze het weerspannige hek open en ploegde ze naar de voordeur. Die had Eilert open laten staan en ze stapte voorzichtig over de drempel, niet wetend wat haar te wachten stond. Om de een of andere reden dacht ze er niet aan ernaar te vragen.

Eilert liep afwachtend achter haar aan en wees zonder iets te zeggen naar de badkamer op de begane grond. Erica haastte zich niet maar draaide zich om en keek Eilert met een vragende blik aan. Hij was bleek en zijn stem klonk dun toen hij zei: ‘Daar ligt ze.’

Het was lang geleden dat Erica in dit huis was geweest, maar ooit

had ze het goed gekend en ze wist waar de badkamer was. Ze huiverde van de kou, ondanks haar warme kleren. De deur naar de badkamer ging langzaam naar binnen open en ze stapte de ruimte in.

Ze wist niet wat ze op grond van Eilerts karige informatie had verwacht, maar niets had haar voorbereid op het bloed. De hele badkamer was wit betegeld en het effect van het bloed in en om de badkuip was daarom des te groter. Een fractie van een seconde vond ze het contrast mooi, maar toen drong het tot haar door dat er een echt mens in de badkuip lag.

Ondanks de onnatuurlijke wit- en blauwtinten van het lichaam herkende Erica haar meteen. Het was Alexandra Wijkner, geboren Carlgren, een dochter van de familie des huizes. In hun jeugd waren ze goede vriendinnen geweest, maar dat leek een eeuwigheid geleden. Nu was de vrouw in de badkuip net een vreemde.

De ogen van het lijk waren barmhartig gesloten, maar de lippen hadden een felle blauwe kleur. Rond de romp dreef een dunne ijslaag, die het onderlijf geheel verhulde. De rechterarm hing slap over de rand van het bad en er stonden strepen op de huid; de vingers reikten tot aan de gestolde bloedplas op de vloer. Op de rand van het bad lag een scheermesje. Van de andere arm was alleen het gedeelte boven de elleboog te zien, de rest zat verborgen onder het ijs. Ook de knieën staken door het bevroren oppervlak omhoog. Het lange blonde haar van Alex hing als een waaier over het hoofdeind van het bad, maar in de kou leek het broos en bevroren.

Erica stond lang naar haar te kijken. Ze rilde van de kou en de eenzaamheid die het macabere tafereel illustreerde. Langzaam liep ze achteruit de badkamer weer uit.

Daarna was alles als in een roes gebeurd. Ze had met haar mobieltje de dienstdoende arts gebeld en samen met Eilert gewacht tot de arts en de ambulance er waren. Ze herkende de tekenen van een shocktoestand van de dag dat ze had gehoord dat haar ouders waren overleden en zodra ze thuiskwam, schonk ze zichzelf een groot glas cognac in. Misschien niet iets wat de dokter zou hebben voorgeschreven, maar het hielp wel tegen het trillen van haar handen.

De aanblik van Alex had haar meteen aan haar jeugd doen denken.

Het was ruim vijftientig jaar geleden dat ze hartsvriendinnen waren geweest en hoewel er sinds die tijd veel mensen in haar leven waren gekomen en gegaan, lag Alex haar nog steeds na aan het hart. Ze waren slechts kinderen geweest. Als volwassenen hadden ze elkaar niet gekend. Toch kon Erica zich maar moeilijk verzoenen met het idee dat Alex zichzelf van het leven had beroofd, wat toch de enig mogelijke uitleg moest zijn van wat ze had gezien. De Alexandra die zij had gekend was een van de meest levendige, zelfverzekerde mensen die ze ooit had ontmoet. Een mooie vrouw met zelfvertrouwen en een uitstraling die anderen deed omkijken. Volgens geruchten die Erica had gehoord, was het leven Alex gunstig gezind geweest – precies zoals Erica altijd had gedacht. Ze was de eigenaresse van een kunstgalerie in Göteborg, getrouwd met een knappe, succesvolle man met wie ze op Särö in een huis woonde dat nog het meest op een landhuis leek. Maar kennelijk was er toch iets niet goed geweest.

Ze voelde dat ze haar zinnen even moest verzetten en toetste het nummer van haar zus in.

‘Sliep je?’

‘Je maakt zeker een grapje? Eerst heeft Adrian me vanaf drie uur vannacht uit mijn slaap gehouden en toen hij om een uur of zes eindelijk in slaap viel, werd Emma wakker en wilde spelen.’

‘Kon Lucas voor de verandering dan niet eens opstaan?’

Een ijzige stilte aan de andere kant. Erica kon haar tong wel afbijten.

‘Hij heeft vandaag een belangrijke vergadering en dan moet hij uitgerust zijn. Bovendien is het op dit moment op zijn werk heel erg turbulent, het bedrijf staat voor een kritieke strategische fase.’

Anna verhief haar stem en Erica hoorde een hysterische ondertoon. Lucas had altijd een goed excuus en Anna had hem waarschijnlijk letterlijk geciteerd. Als er geen belangrijke vergadering was, dan was hij gestrest door alle zware beslissingen die hij moest nemen of uitgeput omdat de druk enorm was als je zo’n, aldus Lucas, succesvol zakenman was. Daardoor lag alle verantwoordelijkheid voor de kinderen bij Anna. Met een levendige peuter van drie en een baby van vier maanden had Anna er op de begrafenis van hun ouders tien jaar ouder uitgezien dan haar dertig jaar.

'Honey, don't touch that.'

'Zeg nou eens eerlijk, wordt het niet tijd dat je eens Zweeds gaat praten met Emma?'

'Lucas vindt dat we thuis Engels moeten praten. Hij zegt dat we toch weer in Engeland gaan wonen voordat ze naar school gaat.'

Erica was dat zinnetje zo beu: 'Lucas vindt, Lucas zegt, Lucas denkt...' In haar ogen was haar zwager ronduit een hufter.

Anna had hem ontmoet toen ze als au pair in Londen werkte en ze was direct onder de indruk geweest van de overweldigende aandacht van de tien jaar oudere, succesvolle beursmakelaar Lucas Maxwell. Ze had al haar plannen om te gaan studeren opgegeven om de perfecte, representatieve echtgenote te worden. Het probleem was alleen dat Lucas nooit tevreden was, en sinds ze met hem samen was had Anna, die vanaf haar vroegste jeugd altijd precies had gedaan waar ze zelf zin in had, haar eigen persoonlijkheid volledig uitgewist. Tot het moment dat de kinderen kwamen had Erica gehoopt dat haar zus tot bezinning zou komen, Lucas zou verlaten en haar eigen leven zou gaan leiden, maar toen eerst Emma en daarna Adrian werd geboren, had ze moeten inzien dat haar zwager helaas een blijvertje was.

'Ik stel voor dat we het over een ander onderwerp hebben dan Lucas en zijn ideeën over opvoeden. Wat hebben mijn oogappeltjes sinds de vorige keer allemaal uitgespookt?'

'Ach, niets bijzonders... Emma kreeg gisteren een aanval van gekte en slaagde erin een klein vermogen aan kinderkleren kapot te knippen voordat ik het in de gaten had. Adrian doet al drie dagen niets dan overgeven en schreeuwen.'

'Het klinkt alsof een verandering van omgeving je goed zou doen. Kunnen jij en de kinderen niet een weekje hier komen? Ik kan je hulp bovendien goed gebruiken. Binnenkort moeten we alle papieren en zo ook doornemen.'

'Ja, daar wilden we het nog met je over hebben.'

Zoals altijd wanneer ze iets moest doen wat ze niet makkelijk vond, begon Anna's stem hoorbaar te trillen. Erica spitste meteen haar oren. Dat 'we' klonk onheilspellend. Zodra Lucas ergens een vinger in de pap had, werd hij daar zelf beter van en de rest slechter.

Erica wachtte op het vervolg.

‘Lucas en ik willen immers terug naar Londen als hij het filiaal hier in Zweden op orde heeft, en we wilden ons eigenlijk geen zorgen hoeven maken over het onderhoud van een huis hier. Jij hebt ook geen plezier van een groot huis op het platteland, ik bedoel, zonder gezin en zo...’

De stilte was oorverdovend.

‘Waar wil je naartoe?’ Erica wikkelde een lok van haar krullende haar om haar vinger, een gewoonte die ze al van kindsbeen af had als ze zenuwachtig werd.

‘Ja... Lucas vindt dat we het huis moeten verkopen. Wij kunnen het niet onderhouden. Bovendien willen we een huis in Kensington kopen als we teruggaan, en hoewel Lucas meer dan goed verdient zou het geld van de verkoop een groot verschil maken. Ik bedoel, huizen aan de Zweedse westkust met zo’n ligging brengen miljoenen kronen op. De Duitsers zijn dol op zeegezichten en de geur van het water.’

Anna ging nog een tijdje door, maar Erica merkte dat ze er genoeg van had en hing midden in een zin voorzichtig op. Ze had haar zinnen inderdaad verzet.

Ze was voor Anna altijd eerder een moeder dan een oudere zus geweest. Al sinds ze klein waren, beschermde ze haar. Anna was een echt natuurkind geweest, een wervelwind die haar impulsen volgde zonder over de gevolgen na te denken. Erica had haar regelmatig uit lastige situaties moeten redden. Lucas had alle spontaniteit en levensvreugde uit haar verdreven. En dat was iets wat Erica hem nooit zou vergeven.

De volgende ochtend leek de dag ervoor een droom. Erica had diep geslapen zonder te dromen, maar toch had ze het gevoel dat ze amper een oog dicht had gedaan. Ze was zo moe dat haar hele lichaam zeer deed. Haar maag knorde bedenkelijk, maar na een snelle blik in de koelkast beseftte ze dat ze even boodschappen moest doen bij Evas Livs voordat ze iets kon eten.

Het dorp lag er verlaten bij en op het Ingrid Bergmanstorg was geen spoor te bekennen van de levendige commercie tijdens de zomermaanden. Het zicht was goed, geen nevel en mist, en Erica kon helemaal tot de uiterste punt van Valön kijken, die zich tegen de horizon

aftekende en samen met Kråkholmen een smalle opening naar het verre deel van de archipel vormde.

Pas toen ze al een heel eind de Galärbacken op was gelopen, kwam ze iemand tegen. Iemand die ze liever had ontweken, en ze keek instinctief of er een vluchtweg was.

‘Goedemorgen.’ De stem van Elna Persson kwetterde onbeschaamd kwiek. ‘Is dat ons eigen schrijfsterje niet dat daar in de ochtendzon aan het wandelen is?’

Erica kreunde vanbinnen. ‘Ja, ik moest even naar Evas Livs om wat dingen te kopen.’

‘Arm kind, je moet wel helemaal kapot zijn van die verschrikkelijke ervaring.’ De onderkin van Elna trilde van opwinding en Erica vond haar net een vette huismus. Een wollen mantel in groentinten bedekte haar hele lichaam vanaf haar schouders tot aan haar voeten, wat de indruk gaf van één grote vormeloze massa. Haar handtas hield ze met beide handen stevig vast en op haar hoofd balanceerde een veel te kleine hoed. Die leek van vilt en had ook een onbestemde mosgroene kleur. Haar kleine ogen lagen diep tussen de beschermende vetlagen. Nu keken ze Erica dwingend aan. Kennelijk werd er van haar verwacht dat ze de opmerking beantwoordde.

‘Ja, leuk was het niet.’

Elna knikte begrijpend. ‘Ik kwam toevallig mevrouw Rosengren tegen en zij vertelde dat ze was langsgereden en jou en een ambulance bij het huis van de Carlgrens had gezien. We begrepen meteen dat er iets ergs moest zijn gebeurd. Toen ik vervolgens ’s middags toevallig dokter Jacobsson moest bellen, hoorde ik over de tragische gebeurtenis. In vertrouwen, natuurlijk. Artsen hebben een zwijgplicht en dat moet je toch respecteren.’

Ze knikte aanmatigend als wilde ze laten zien hoezeer ze de zwijgplicht van dokter Jacobsson respecteerde.

‘Zo’n jonge vrouw. Je vraagt je toch af wat erachter zit. Zelf heb ik haar altijd buitengewoon gespannen gevonden. Ik ken haar moeder Birgit nog van vroeger en die was altijd al één brok zenuwen en dat is erfelijk, dat weet je. Hooghartig werd ze ook, Birgit dus, toen Karl-Erik een belangrijke functie als directeur kreeg in Göteborg. Toen was Fjällbacka niet goed genoeg meer. Nee, ze moesten en zouden naar de

grote stad. Maar ik kan je wel vertellen dat geld niet gelukkig maakt. Als dat meisje hier had mogen opgroeien en niet met wortel en tak was weggerukt, dan was het vast niet zo gelopen. Ik geloof zelfs dat ze het arme kind naar een of andere school in Zwitserland hebben gestuurd en hoe het er daar aan toegaat, dat weet iedereen. Ja, dat soort dingen laat voor de rest van je leven sporen achter in je ziel. Toen ze nog hier woonden, was ze het vrolijkste en meest opgewekte meisje dat je maar kon vinden. Speelden jullie niet met elkaar toen jullie klein waren? Ja, ik vind toch echt...'

Elna vervolgde haar monoloog en Erica, die vermoedde dat er geen eind zou komen aan deze misère, begon koortsachtig naar een aanleiding te zoeken om het gesprek dat steeds akeliger vormen aannam af te kappen. Toen Elna even stopte om adem te halen, zag Erica haar kans.

'Het is zo leuk je weer even gesproken te hebben, maar ik moet helaas verder. Je begrijpt wel dat het allemaal niet makkelijk is.' Ze trok haar meest pathetische gezicht en hoopte dat Elna erin trapte.

'Natuurlijk liefje. Ik dacht niet na. Dit moet je verschrikkelijk zwaar vallen zo kort na je eigen familiedrama. Je moet een oud mens haar onnadenkendheid maar vergeven.'

Elna was nu bijna tot tranen geroerd door haar eigen woorden en Erica knikte daarom alleen maar genadig en nam haastig afscheid. Met een zucht van opluchting liep ze verder naar Evas Livs, in de hoop dat ze niet meer nieuwsgierige dames tegen zou komen.

Het zat haar niet mee. Ze werd onbarmhartig ondervraagd door veel opgewonden dorpsbewoners en hield haar adem in tot ze vlak bij huis was. Eén opmerking die ze had gehoord, was blijven hangen. De ouders van Alex waren gisteravond laat in Fjällbacka aangekomen en logeerden nu bij Birgits zus.

Erica zette de plastic tassen op de keukentafel en begon de boodschappen op te ruimen. Ondanks alle goede voornemens zaten de tassen niet zo vol gezonde dingen als ze van plan was geweest toen ze de winkel was binnengestapt. Maar als ze zich op zo'n rotdag als vandaag niet wat lekkers gunde, wanneer dan wel? Als op bestelling begon haar maag te knorren en ze legde twaalf rode Weight Watchers-punten in de vorm van twee kaneelbolletjes op een bord en nam er een kopje koffie bij.

Het was heerlijk om naar het vertrouwde uitzicht te kijken, maar ze was nog niet gewend aan de stilte in huis. Natuurlijk bleef ze vroeger ook weleens alleen thuis, maar dat was anders. Toen was er een aanwezigheid geweest, een weten dat er elk moment iemand binnen kon stappen. Nu was het alsof de ziel van het huis was verdwenen.

Bij het raam lag haar vaders pijp te wachten tot hij werd gestopt. In de keuken kon je de tabaksgeur nog steeds ruiken, maar het scheen Erica toe dat die elke dag minder werd.

Ze was altijd dol geweest op de geur van pijptabak. Toen ze klein was zat ze vaak op haar vaders schoot en leunde met gesloten ogen tegen zijn borst. De rook van de pijp zat in al zijn kleren en in haar kinderwereld was die geur synoniem met veiligheid.

Erica's relatie met haar moeder was duizendmaal gecompliceerder. Ze kon zich geen enkel moment in haar jeugd herinneren waarop haar moeder haar enige genegenheid had betoond, een omhelzing, een aai over haar hoofd of een woord van troost. Elsy Falck was een harde, onverzettelijke vrouw die het huis piekfijn op orde had, maar met niets in het leven blij was. Ze was zeer religieus en zoals zovelen in de kustdorpen hier in de provincie Bohuslän was ze opgegroeid in een omgeving waar de leer van de streng orthodoxe dominee Schartau een grote invloed had. Van kinds af had ze geleerd dat het leven een lange lijdensweg was, de beloning kwam in het leven erna. Erica had zich vaak afgevraagd wat haar vader met zijn goedmoedigheid en zijn humor in Elsy had gezien, en in haar tienerjaren was die vraag haar in blinde woede ook een keer ontglipt. Hij was niet boos geworden. Hij was gewoon gaan zitten en had een arm om haar schouders geslagen. Vervolgens had hij gezegd dat ze niet zo hard over haar moeder moest oordelen. Sommige mensen laten hun emoties moeilijker zien dan andere, had hij uitgelegd en hij had haar zachtjes over haar wangen gestreeld die nog rood van woede waren. Ze had toen niet geluisterd en was ervan overtuigd geweest dat hij alleen maar wilde verdoezelen wat voor Erica overduidelijk was: haar moeder had nooit van haar gehouden, en dat zou ze de rest van haar leven met zich meedragen.

Impulsief besloot Erica langs te gaan bij de ouders van Alexandra. Een ouder verliezen was moeilijk, maar dat was in zekere zin nog natuurlijk. Een kind verliezen moest verschrikkelijk zijn. Bovendien